

[Justitsministeren.]

al Almindelighed røres ved Forslagets Hovedlinier.

Jeg tror derefter, jeg kan indskrænke mig til at takke det ærede Medlem Hr. Elbæk-Jessen, specielt fordi han udtalte, at en Lov af denne Karakter maa i al Almindelighed for sine Hovedbestemmelers Vedkommende gælde for hele Landet og ikke for en vis Kreds af Kommuner, og at der paa den anden Side i Loven paa saa mange Omraader er gjort Forskel netop af Hensyn til Forholdene i de forskelligeartede Kommuner, at der i det store og hele ikke kan være noget at beklage sig over. Man maa ogsaa indrømme, som det ærede Medlem sagde, at det er virkelig søgt paa dette Omraade at tale om kommunalt Selvstyre. Det er i hvert Fald søgt, hvor det drejer sig om Lovens Hovedformaal og vigtigste Bestemmelser. Hvad kan det nytte at have kommunalt Selvstyre over for disse store, vilde, farlige Hunde? Naar man ikke har fælles Regler i de til hinanden grænsende Kommuner, er Reglerne jo ganske unyttige, saa længe man ikke har opdraget Hundene til at holde sig inden for Sogneskillet, og hvorledes man skal kunne det, har Venstres ærede Ordfører endnu ikke oplyst; jeg tror, de strejfer om ganske uden Hensyn til Sogneskillet, ja, endog ganske uden Hensyn til det partipolitiske Styre, der maatte være i Kommunen.

Jeg takker det ærede Medlem Hr. Hans Hansen (Rørby), fordi han tiltræder de forskellige Regler i §§ 11—13, men jeg tror altsaa ikke, at man i Almindelighed kan nøjes med disse Regler og i øvrigt overlade alt til det kommunale Selvstyre. Det lader sig ikke gøre. Men jeg er altsaa villig til at forhandle om Enkeltheder i Udvalget, hvis man ret hurtigt vil gøre sig færdig.

E. Friis: Da der fra alle Sider har været fremsat Ønske om, at Lovforslaget blev underkastet Udvalgsbehandling ogsaa i dette høje Ting, og da den højtærede Justitsminister jo heller ikke synes at være fremmed for dette, skal jeg meddele, at jeg ved Forhandlingernes Afslutning agter at stille Forslag om, at der nedsættes et Udvalg til videre Behandling.

Den Diskussion, der er ført, viser i Grunden den ret ringe Kvalitet i Modstanden imod Loven, og jeg er blevet mere og mere bekræftet i det, jeg fremsatte i min første Udtalelse, Glæden over denne Lov. Det ærede Medlem Hr. Laurits Pedersen har opfundet et nyt Ord, som var ganske morsomt. Jeg ved, der har været noget, der

hed Hundeæde, men jeg har aldrig vidst, at der var noget, der hed Hundeædere. Jeg har højst kunnet opnaa her i København at blive udnævnt til Hundefjende Nr. 1 — hvilket er ganske forkert, for jeg er Hundeven Nr. 1. Men naar saa det ærede Medlem Hr. Laurits Pedersen under mig Glæden over Ansvarret og haaber, at det, som han og hans Parti ikke paa anden Maade er i Stand til at opnaa, nu skulde kunne lykkes ved Hjælp af Hundene, nemlig at vælte Ministeriet, saa maa jeg tilstaa, at den Optimisme tror jeg nu alligevel ikke vil blive til noget.

Det ærede Medlem Hr. Ulrich dvælede i sin Tale ved, at det er Dyrplageri at føre Hunde i Snor, og at de Kaar, som gives Hundene, er stridende imod Naturen, og han nævnte, at det, der her sker, er Begyndelsen til Hundenes Udryddelse. Maa jeg sige, det har i de Forhandlinger, der blev ført paa Københavns Raadhus vedrørende Hundeholdet i København, været nævnt i fuldt Alvor, at man helt skulde forbyde Hundeholdet. Saa vidt har man ikke ønsket at gaa, men man har ønsket at give saadanne Regler, at Menneskene kan leve ved Siden af Hundene uden at generes urimeligt af disse. Og naar der tales om Hunde og Hundes Natur, er det da Natur at holde en Jagthund som Skødehund paa en Fjerdesal i en eller anden tæt befolkede Gade, en Hund, som faktisk aldrig faar Lov at følge sin Natur? Det er Folks Maade at holde Hund paa! I de seneste Aaringer har dog i hvert Fald i København Maaden at holde Hund paa forandret sig, idet man har faaet Modehunde af bestemte Hunderacer, hvis Værdi er saa stor, at Snoren allerede før Lovbestemmelsens Gennemførelse er indført i Praksis, fordi man ikke ønsker at lade disse forholdsvis kostbare Hunde løbe frit om paa Gaderne og udsætte sig for en vis Risiko.

Men naar det ærede Medlem Hr. Ulrich taler om Natur, spørger jeg igen: Er det da Natur at være plaget af Hunde? Er det Natur, at Mennesker skal generes og fortrædtes af Hunde, fordi disse skal have Lov til at strejfe om og løbe, som de selv vil? Er det Natur, at Hunde f. Eks. paa vore Legepladser bruger de Sandkasser, som Kommunerne anlægger, til W. C., saa Børnene derefter kan lege videre med det, de efterlader.

Jeg tror, at vi skal lade være med at tale om, at det er Dyrplageri at føre Hunde i Snor. Og lad det saa hænde, at dette ikke er Begyndelsen til Hundenes Udryddelse, men at det virkelig er en Begyndelse til Hundeholdets Indskrænkning.